

PERHOSET

SEIJA NEOVIUS

Seija Neovius

Perhoset

Elämäkerrallinen romaani

© 2023 Seija Neovius

Kannen suunnittelu: BoD – Books on Demand

Sisuksen taitto: Sammon Sanapaja

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-07241

Romaanin osat ovat itsenäisiä, ja yhdessä ne muodostavat elämäkerrallisen kuvauksen eteläsuomalaisen perheen vaiheista ja elämisen puitteista.

Perhoset ei ole ole tiukasti dokumentaarinen, vaikka onkin ytimeltään todellisuuspohjainen. Kirjoittajalla on ollut työkalupakissaan faktojen lisäksi fiktio ja kuvittelemisen vapaus.

Kirjan tapahtumat ovat tai voisivat olla tosia. Sen lauseet on sanottu tai olisi voitu sanoa.

Teoksessa ei ole yhtenäistä juonta. Ei elämässäkään ole.

1

Saanko tulla samaan matkaan?

Emmi

Kahden vähän vanhemman rakkaus – mistä se alkoi, en itsekään oikein tiedä. Vanhempanakin kaipaa ystävää, läheistä, jolle puhua päivän tapahtumista.

Anselmin tapasin kylällä, melkein voi sanoa, että kauppareissussa. Anselmi oli kohtelias mies. Hän otti naiset ja yleensä ihmiset huomioon. Siihen taisinkin ihastua eniten.

Työkseen Anselmi ajoi vossikkaa, kuljetti ihmisiä paikasta toiseen. Kuulin, että hän oli palannut Suomeen Amerikasta, jonne oli mennyt työn perässä. Kun Suomessa oli vähän töitä, piti lähteä muualle töihin.

Anselmillakin oli kaksi tyttöä. Toinen oli kuollut siellä Amerikassa. Toinen oli nimeltään Bertta. Myös minulla oli tyttö, Helvi. Tyttömme olivat melkein samanikäiset, noin 10-vuotiaat.

Kului päiviä, etten nähnyt miestä ollenkaan. Ajattelin, että hän oli voinut saada siirron muualle töihin.

Oli aikainen aamu. Heräsin kärpäsen surinaan, joka ei jättänyt minua rauhaan. Ei auttanut muu kuin nousta ylös, kun en enää untakaan saanut. Asuimme Helvin kanssa puutalossa pienessä huoneistossa, jossa oli kallis vuokra. Helvikin alkoi olla jo iso tyttö. Hän uhkaili välillä minulle, että lähtisi kaupunkiin asumaan. Halusi maalta pois.

Vedin kaupalle lähtiessäni mustan huivin päähäni, vaikka tuntui, ettei millään olisi sitä viitsinyt laittaa. Aurinkokin paistoi jo kuumasti, vaikka oli vasta aamu. Hamekin oli musta ja maahan asti ulottuva. Pusero ei sentään ollut ihan musta, mutta tumma kuitenkin. Otin eteisestä vielä kassin mukaan ja lähdin

menemään kauppaa kohden. Oven suljin perässäni ja laitoin luudan oven taakse, että toiset tietäisivät, että en olisi kotona.

Meiltä ei ollut pitkä matka kaupalle. Kuivuus alkoi jo haittaamaan, tiet pölisivät, kun hevoset ja rattaat menivät tiellä. Siellä se kauppa jo näkyikin, pieni sekata-varakauppa. Oli mukavat pitäjät siinä kaupassa, asuivat samassa rakennuksessa.

Kaksi kolme askelmaa portaita astuin ylöspäin. Ovi aukesi itsestään. Melkein pelästyin, kun minut toivotettiin tervetulleeksi. Katsoin sivulle ja huomasin tutut kasvot, jotka olin nähnyt kaupassa joskus ennenkin. Mies tervehti aina iloisesti ja availi ovea. Sanoin kiitokset ja livahdin sisälle hämäärään kauppaan.

Tuntui, ettei paljon nähnyt mitään. Kun tuli auringonpaisteesta sisään, oli kuin silmät olisivat jääneet ulos. Pikkuhiljaa silmät tottuivat hämäärään ja näin hänet, miehen, joka oli avannut oven. Tiesin hänet. Tervehdin ja kiitin oven avaamisesta. En puhunut sen koommin mitään. Tuntui kuin seinissäkin olisi ollut korvat.

Hymyilin ja otin ostamiseni. Maksoin ostokset vähistä rahoistani. Ajattelin, että olimme kuitenkin jotenkin pärjailleet, vaikka olin jäänyt kaksin Helvin kanssa.

Mies oli lähtenyt vieraille maille eikä ollut palannut. Olin tullut varovaiseksi miesten suhteen.

Kiitin loppurahasta ja pudotin loput kolikot pussiin. Lähdin ovelle, joka aukesi jälleen.

– Saanko tulla samaan matkaan, kun minulla on teille päin asiaa?

– Mikäs siinä, sopiihan se, sanoin, – onhan tämä yleinen tie.

Niin alkoi meidän yhteinen tie. Se oli välillä mutkikas ja hyvinkin rapainen, mutta sittenkin tunsimme toisiimme jonkinlaista voimaa, myös rakkautta. Seurustelimme noin vuoden verran, ja sitten menimme naimisiin.

Juhlimme häitä pienimuotoisesti. Naapurit tietenkin kutsuttiin, läheisemmät sukulaiset ja joitain ystäviä. Minulla oli taas musta hääasu, mutta ei liinaa päässä, vaan pieni hattu. Kädessä ja pöydällä oli vähän kukkia. Koivun oksia oli joka puolella tupaa ja vielä ulkona oven pielessä.

Asunto ei ollut kovin iso, joten ulkotilakin oli tarpeen. Onneksi oli kaunis päivä.

Juhlassa laulettiin virsiä, syötiin pullaa ja kuivaa kekua sekä pikkuleipiä. Kai tarjoamisia oli seitsemää

Elämä on kuin perhosen lento, niin hauras ja lyhyt.

Tämä teos antaa äänen ihmisille, joiden tiet kulkivat yhteen ja joista tuli saman perheen jäseniä. Se kuvaa yhden perhekunnan elämänvaiheita ja kertoo niistä kolmen sukupolven suulla. Vanhinta polvea ovat Emmi ja Anselmi, keskimmäistä heidän tyttärensä Liisa ja vävynsä Kalevi. nuorinta Liisan ja Kalevin tytär Tiina ja miniä Tuula.

Kirjan tapahtumat ovat tai voisivat olla tosia. Sen lauseet on sanottu tai olisi voitu sanoa.

BoD

9 789528 007241